

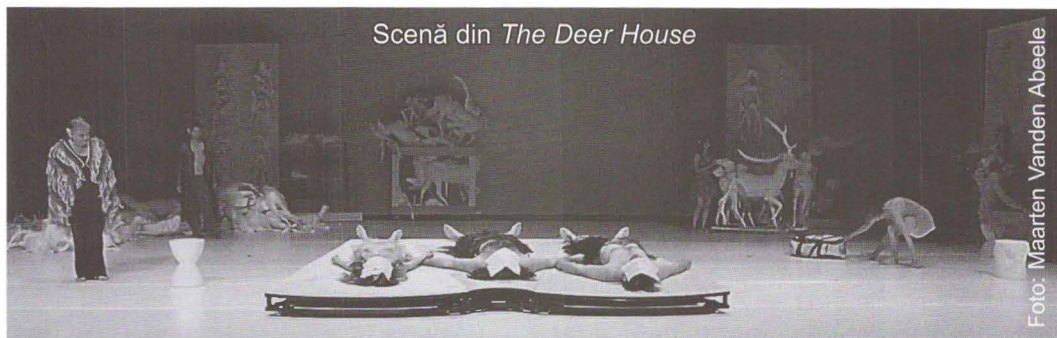
Irina WOLF

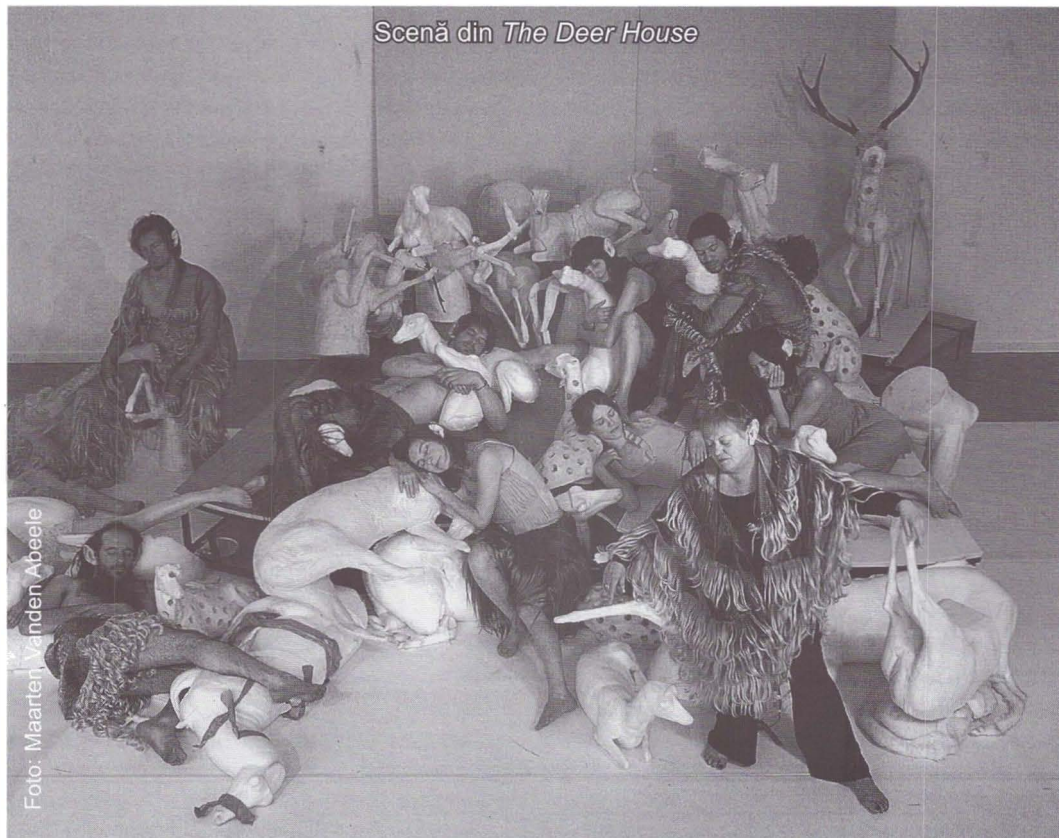
Eu exist, dar cine sunt eu?

După succesul fulminant înregistrat în septembrie, la Burgtheater, cu cea de-a două suta reprezentație a *Camerei Isabellei* (prima parte a trilogiei „Sad Face/Happy Face” din piesa lui Tankred Dorst), artistul flamand Jan Lauwers și compania sa Needcompany au revenit la Viena peste o lună, cu spectacolul **The Lobster Shop** (*Magazinul homarului*), partea a doua a trilogiei.

Dacă în prima parte avea loc o confruntare cu trecutul, în partea a doua este prezentată o viziune asupra viitorului, la bază stând o poveste de farsă absurdă, destul de încâlcită și bizară. Personajul central, *Axel*, este un genetician care a clonat primul om. Axel își pierde fiul într-o împrejurare tragică, pierdere care va duce la destrămarea căsniciei sale cu Tereza și, în final, la sinuciderea sa. Înainte de a-și lua viața, el își mai acordă o ultimă satisfacție, și anume o cină în localul preferat, Restaurantul Homarului. Ritualul este însă stricat de un chelner (pe nume Mo), care, împiedicându-se, scapă homarul, cu tot cu sos, pe costumul alb al lui Axel. În timp ce încearcă să-și curețe hainele în toaleta restaurantului, prin fața ochilor i se derulează toată viața într-o fracțiune de secundă.

La prima vedere, Lauwers adoptă o formulă de teatru cu care ne-a obișnuit, apelând la nenumărate efecte vizuale și sonore. Decorul futurist din elemente geometrice, de culoare albă, ne plasează instantaneu într-un viitor rece și artificial, lipsit de umanitate. Peste toate tronează un ecran video plasat central, care acaparează încă de la intrarea în sală privirea spectatorilor. Pe fundalul acestuia se derulează imaginea unui bărbat plutind, într-o barcă cu motor, pe o apă liniștită. S-ar putea spune că în această montare a lui Lauwers (în același timp și autor, și semnatar al scenografiei), ecranul este personajul principal. Va fi elementul cel mai des folosit pe parcursul întregului spectacol pentru a sublinia textul vorbit prin proiecții video adecvate. De o duritate fără margini este scena care ilustrează moartea fiului, în care doi băieți se bat în mod brutal pe țărmul mării, până când unul dintre ei cade și rămâne nemișcat, totul petrecându-se sub privirea relaxată a taților. Durerea lui *Axel* se răsfrânge în valurile care se sparg la mal, în timp ce *Tereza* (Grace Ellen Barkey) execută un impresionant dans solo.

Spectacolul începe într-un spirit romantic, cu multe momente umoristice, însă se transformă pe parcurs într-un *show* de un realism cinic excesiv. Ca urmare a deteriorării umanității omului clonat, acesta moare de plictiseală și începe să dea foc la mașini. După moartea fiului, soția lui Axel înghite neîncetat pastile, în timp ce soțul își tratează coșmarurile la o doctoriță psihiatru. Omul de știință nu mai este de mult interesat de descoperirea unei terapii de vindecare a cancerului, ci de „clonare și formele existenței imateriale”.

Cel mai reprezentativ personaj al acestui viitor sumbru este Mo („prescurtare posibilă de la Mohammed” – aluzie la un terorist), care se transformă din chelner în constructor de bărci, din refugiat în pescar sau în traficant de oameni. Ceea ce este sigur, însă, e că avem de-a face cu un ateu și un om lipsit de identitate. De fapt, aceasta este și problema sa: „Eu exist, dar cine sunt eu?”

Din cauza filosofării excesive pe teme politico-sociale, performanța notabilă a interpreților trupei Needcompany rămâne în plan secund. Spre deosebire de finalul primei părți a trilogiei, în care spectatorul pleca fredonând melodia *Song for Budhaton*, imaginea care îi rămâne întipărită în minte din *The Lobster Shop* este cea a omului clonat, singur, părăsit, derutat și... cam nătâng. Ceea ce nu e de mirare când citim în caietul-program că textul a luat naștere „în singurătatea camerelor de hotel, sub influența imaginilor de la televizor”.